

عنوان مقاله:

رویکرد برنامه ریزی فضائی (آمایش سرزمین) به عنوان بدیل برنامه ریزی بخشی

محل انتشار:

چهاردهمین کنگره انجمن جغرافیایی ایران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

کرامت ا... زیاری - استاد گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

برنامه ریزی اصولی باید دارای سه بعد اصلی اقتصادی، اجتماعی و فضایی باشد. برنامه ریزی اقتصادی و اجتماعی باید به همراه برنامه ریزی فضایی صورت گیرد تا پدیده عدم تعادل فضایی بروز نکند. بنابراین، مساله دارای اهمیت که باید به آن توجه نمود، مساله سازماندهی فضایی اقتصاد ملی و فعالیتهای انسانی است. برنامه ریزی ضمن این که باید بخشها و فعالیتها را مدنظر داشته باشد باید فضایی بوده و آنها را در فضا سازماندهی کند. هر کشور یا منطقه ای که خواهان دستیابی به اهداف ویژه خود در زمینه برنامه ریزی است، باید سازمان و ساختار فضایی خاص خود را بنیان نهد. در کشور ما که از اقتصاد فضایی بسیار قطبی برخوردار است باید به نوعی ساختار فضایی خود را پایهگذاری کند که بتواند مناطق محروم و فقیر خود را از ثمرات برنامه های توسعه بهره مند سازد.

کلمات کلیدی:

فضا، برنامه ریزی فضایی، آمایش سرزمین، منطقه شش.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/876522>

